

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ
ΚΟΡΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Τὸ λευκωμά σου συναντῶ, ὡς τ' ὄμμα διαβάτου
Σεμνὸν ἐρημοκλήσιον τυχαίως συναντᾷ,
Πλὴν ἀνακόπτει ἔξαφνα τὸ πλάνον βάδισμα του
Καὶ ἡ ψυχὴ του πρὸς στιγμὴν εἰς προσευχὴν πετᾷ.
Κἀτι ὠραῖον, ὑψηλόν, ἢ θέα του ἐμπνέει·
Τὸν διαβάτην ὁ ναὸς μίαν στιγμὴν συνδέει . . .

Οὕτω πρὸ τοῦ λευκώματος ἔδω κόρης ἀγνώστου
Προσκυνητὴς μίαν στιγμὴν τὸ βλέμμα σταματῶ.
Μὲ φαίνεται σεμνὸς ναὸς· τίς εἶνε ὁ Θεὸς του ;
Ποία ἰέρεια οἰκεῖ τὸ τέμενος αὐτό ;
Κἀτι ὠραῖον, ὑψηλόν καὶ ἅγιον μ' ἐμπνέει,
Καὶ ὡς πρὸς ἄγνωστον θεὸν ἀρρήτως μὲ συνδέει.

Μὲ εἶπον ὅτι εἶσαι σύ· ἀλλὰ δὲν σε γνωρίζω.
Καλλίτερον· τὸ ἄγνωστον βαθύτερον ἐλκύει.
Ὅποτεν εἰς τὸ ἀπειρον τὸ βλέμμα μου βυθίζω,
Τὸ ἄγνωστον μὲ συγκινεῖ κ' εἰς ἔκτασιν μὲ λύει.
Ἄδιαφόρως βλέπει τις πᾶν ὅ,τι κεῖτ' ἐμπρὸς του,
Καὶ μόνον τὸν μεταρσιεῖ ἢ δίψα τοῦ ἀγνώστου.

Τί εἶνε τὸ ἰδανικόν καὶ ἡ ἀθανασία,
Ἡ ἐπιστήμη, ὁ Θεὸς, ἢ ἄκρα τελειότης,
Πᾶν ὅ,τι πλάττει ἔξοχον, βαθύ, ἢ φαντασία
Κ' ἐπὶ αἰῶνας ἀπληστος ποθεῖ ἢ ἀνθρωπότης ;
Καὶ τί ζητεῖ ὁ ἄνθρωπος, τίς εἶνε ὁ θεὸς του,
Ἐὰν δὲν ᾔν' ἡ δύναμις, ὁ πόθος τοῦ ἀγνώστου ;

Καὶ σὺ, ὦ κόρη ἀγνώστος μὲ συγκινεῖς ἀκόμα·
Σὲ βλέπω μὲ τὸ ἄϊλον ψυχῆς διψώσης ὄμμα,
Σὲ πλάττ' ἢ φαντασία μου, καὶ ὡς νά σε γνωρίζη,
Τελείαν τὴν εἰκόνα σου μοῦ ἀπινδαλματίζει.

Καὶ μία μυστικὴ φωνὴ μὲ λέγει θεσπεσία,
"Ὅτι ἡ τελειότης σου δὲν εἶνε φαντασία . . .

[1886]

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

